

Po absolvování některého ze zahraničních odborných seminářů získává absolvent "certifikát". Už svým několikátým se "chlubí" Rozita Mertová.

V živě vysílaném pořadu, věnovanému problematice domácí školy, hovořily za mikrofonem i nejmladší hosté pořadu, žákyně Anna Pinknerová a Vlasta Plaňanská.

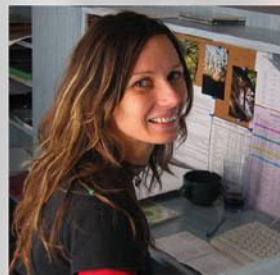

V hudebním studiu TWR-CZ dokončuje své jarní hudební album skupina Bétel.

1/2005

Seriál Otakara Vožeha: V Bohu není bezpečí

Rozhovor: Elen Kožinová

Dlouho očekávané: Celodenní vysílání do finíše

Pohled do kuchyně: Ekonomický přehled roku 2004

Připravujeme: Živé vysílání po internetu

ANTÉNA

Zpravodaj české redakce Trans World Radia

www.twr.cz

Člen Rady Oto Zabyszczan nám vštěpuje biblické základy. Pavel Hromádka (Doteky) nám předvedl jednu ze svých profesních rolí, Štěpán Exner právě dokončil natáčení Studny slova a trio techniků (Ondřej Malina, Daniel Zeman a Štěpán Exner) asi řeší něco závažného, nebo nevíme...

OBSAH

Informace a obžerství	obálka
Poděkování br. Smutnému	1
Lenka Malinová	2
Do finíše	3
Rádio po internetu	6
Do mobilu	8
ZÁPADOČESKÝ REGION Než se ozve znělka	8
Hosté pořadů	9
Svatopluk Karásek	10
Pro koho vysíláme	10
Na křesťanské vlně	12
Veřejná služba	13
Zprávy ze světa	16
Elen Kožinová	18
Ekonomika	21
Jak posílat peníze	22
Jiřina Markovová	24
Modlíme se	26
V Bohu není bezpečí	27
V televizi	obálka

sledujte

www.twr.cz

Vydává TWR-CZ, Box 96, PSČ 656 96, Brno,
IČO 15526372, tel: 544 233 770, mobil: 603 452 893;
fax: 544 233 773; SMS: 608 566 773
E-mail: twr@twr.cz

Internetová prezentace:
TWR mezinárodní: www.twr.org
TWR-CZ: www.twr.cz
TWR Slovakia: www.twr.sk

Běžný účet: KB BRNO 74232-621/0100

Redakce: Aleš Bartošek
Obálka: Štěpán Exner
Foto: archiv TWR-CZ
Vyšlo v březnu 2005
Tisk: Metoda Brno
Registrace: MK ČR E 10676
Podávání novinových zásilek povoleno Jihomoravským
ředitelstvím spojů v Brně pod. čj. P/3-8636/91, ze dne
5.8.1991.

Neprodejné!

O „znamení doby“ aneb o tom, že také informace mohou představovat jistý druh obžerství

Troufnu si říct, že snad žádný obor lidského myšlení a lidské činnosti vůbec nedoznal v celých dějinách lidstva tak závatného rozvoje jako v naší době informatika a vůbec vše, co se shromažďováním a předáváním informací souvisí. Mít informace v aktivním i pasivním slova smyslu, tj. „být informován“ a „být informovatelný“ (být v kontaktu), to je dnes věcí bytí a nebytí. Kdo se pohybuje mimo oblast informací, ten jako by nebyl. Být „in“ znamená „být v obraze“ a to zase předpokládá věci jako internet, sdělovací prostředky, reklamy, management a já nevím, co ještě všechno.

Takže hodnota člověka se posuzuje z valné části podle toho, kolik dokáže vstřebat informací. Jinak řečeno – to, co určuje a dává smysl životu, je *kvantita*. A to je právě to, co mi vadí, to je to, na co chci poukázat jako na jeden z nešvarů dnešní doby.

Přesto je stále docela v kurzu „to“, čemu se říká „renesanční člověk“. Renesanční člověk v původním slova smyslu

byl ten, kdo dokázal obsáhnout všechno vědění doby. Tehdy, v časech renesančních, to tak ještě opravdu šlo. To ještě bylo v lidských silách obsáhnout veškeré vědění ze všech známých oblastí. Dnes to už možné není. Specializace je nutná, nezbytná, a termín „renesanční člověk“ se uchoval pro takového jedince, který se orientuje ve vícero oblastech.

Znám pár takových lidí, o kterých se dá říci, že jsou lidmi renesančními, aniž bychom se dopustili znehodnocení slova. U všech těchto lidí je ale na první pohled zřejmé, že se v něčem liší od obecného úzu. A to je právě to, že – navzdory době a jejím požadavkům – upřednostňují *kvalitu před kvantitou*.

Už někdy na přelomu 18. a 19. století si posteskl veliký anglický básník a malíř William Blake, že všude kolem je „namísto poznání pouhá informace“. Znovu zdůrazňuji, že tento pán žil před přibližně dvěma sty lety a už tehdy řekl přesně tohle. A pak že umělci ve svých vizích nekráčejí daleko před dobou! Co by asi řekl dnes? Asi už nic, asi by nenalezl slov.

Blakeova slova naprosto přesně a vyčerpávajícím způsobem vystihla to, oč jde právě dnes. To, v čem se utápí, anebo možná už utopila, naše kultura. Kvantita nahradila kvalitu. Namísto poznání jen a jen pouhé „informace“. Znamením doby je *povrchnost*.

Nerad bych vypadal jako staromilec, ale je mi stydno vždycky, když slyším vzpomínat lidi staré generace na svá studijní léta v dobách prvorepublikových. Nemám objektivní měřítko, ale mám pocit, že tehdejší gymnazijní maturant opouštěl školu se znalostmi, které se v podstatě rovnají znalostem dnešního průměrného vysokoškoláka. Postupně se to pak začalo programově odbourávat, protože prý šlo pouze o „akademické“ znalosti a nebyly pro život.

Takže dneska máme pro život informace. Jsme „in“. Dokážeme vydělat miliony. Umíme teoreticky letět až třeba na Mars a skoro už umíme „udělat“ člověka. Máme neomezené informace a tím i neomezené možnosti, starý živočišný druh homo sapiens bude pomaloučku nahrazen druhem novým „homo creator“ – „člověk stvořitel“. Nač se pak vláčet s tak nepotřebným břemenem jako je třeba Bůh? Nepotřebujeme žádné berličky!

Myslím si, že širokou a schůdnou cestou k této zhoubě je právě ona záměna poznání a moudrosti za informace. A nebojím se znovu připodobnit tuto dnešní mánií už zmíněné *povrchnosti*. Ano, možná dokážeme za chvíli naklonovat nové a nové a naprosto dokonalé lidi, zdravé, s IQ 150, jednoho jako druhého. Ale možná také, že si pak budeme marně lámat hlavu nad tím, proč nám tito „nadlidé“ houfně páchají sebevraždy. Bude to tím, že třeba dokážeme stvořit život, ale už mu v žádném případě nebudeme schopni dát *smysl*.

Četl jsem o velmi dobře známém korejském kazateli, který se jmenuje Paul Jonggi Čo. Jonggi Čo je kazatelem dodnes největšího sboru – společenství věřících lidí – na světě. Před několika lety, kdy se jeho služby začínala dostávat za hranice Koreje, měl Jonggi Čo takový malý rozhovor s Bohem. Řekl Bohu asi toto: “Půjdu kázat evangelium všude, kam mě pošleš, do celého světa – s výjimkou Japonska.” Jonggi Čo nenáviděl Japonce z hloubi srdce kvůli tomu, co provedli v dějinách Korejcům a osobně členům jeho vlastní rodiny. Pro Jonggi Čo bylo Japonsko jonášovským Ninive. Uběhla určitá doba, během které prožíval Jonggi Čo úžasné vnitřní zápasy. Bůh za ním totiž posílal lidi, kteří ho znovu a znovu prosili, aby jel posloužit evangeliem do Japonska. Znovu a znovu tvrdošíjně odmítal. Až jednou přišlo pozvání takového druhu, že Jonggi Čo nemohl říci ne. Rozhodl se tedy, že do Japonska pojede a jel. Jel s velkou hořkostí a s mnoha otazníky v srdci. Jeho první shromáždění byla služba japonským kazatelům, kterých se sešel celý tisíc. Tisíc nepřátel před očima, před kazatelnu! Když se Jonggi Čo postavil, aby promluvil, vyletěla mu z úst tato první slova: “Nenávidím vás, nenávidím vás, nenávidím vás!” A pak se na kazatelně rozplakal. Dlouhou chvíli bylo v místnosti hrobové ticho. A pak jeden japonský kazatel, a za ním druhý, a nakonech všech tisíc kazatelů – všichni povstali jeden za druhým, šli pod kazatelnu, klekali na kolena a osobně prosili Jonggi Čo o odpuštění za to, co jejich národ udělal Korejcům a rodině Jonggi Čo! V té chvíli Bůh proměnil srdce tohoto kazatele tak, že začal z kazatelny opakovat: “Miluji vás, miluji vás, miluji vás.”

Někdy nás Bůh volá k tomu, do čeho se nám chce nejméně, aby nám odhalil naše vlastní srdce. Aby nám ukázal, co skutečně v našem srdci je. Zemřel snad Kristus pouze za tebe? Nebo za mne? Má Boží odpuštění nějaké hranice? Jak daleko sahá evangelium milosti, pokoje a smíření? Může Korejec milovat Japonce? Může Žid milovat Palestince? Může Čech milovat Roma?

Ano, Bůh je na nás příliš tvrdý, a Bůh je na naše nepřátele příliš měkký. *“Podvolujte se Jeho výchově,”* připomíná nám pisatel epístoly Židům, *“Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Byl by to vůbec syn, kdyby ho otec nevychoval?”* *Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná, nýbrž krušná, později však přináší ovoce pokoje a spravedlnost těm, kdo jí prošli.”* (12,7–11) Bůh připravuje bohatou hostinu dobře vykrmeného telete marnotratným synům, kteří se k Němu vracejí, zatímco těm hodným nedá ani kozu.

Živý, pravý Bůh je absolutně svrchovaný, prostě si dělá, co chce. Je tím pro nás velmi nebezpečný. My však také v hloubi srdce víme, že je neskonale dobrý!

Vybrané ukázky z nového seriálu Otakara Vožeha
Seriál je vysílán v rámci rubriky KOMPAS – v pátek odpoledne v 18 hodin. První díl seriálu byl odvysílán 11. března. Nezapomeňte poslouchat.

Trans World Radio v České televizi

První reportáž o TWR v naší zemi točila Česká televize v roce 1990. Tehdy tam s tehdejšími spolupracovníky na českém vysílání vystupoval zpěvák Luboš Hlavsa.

Luboš dnes na jeden ze svých nejhorších životních zážitků vzpomíná sice s úsměvem, ale tehdy prý měl propocené i ponožky. Dnes se usmívá o hodně víc, protože třetí reportáž o naší práci bude pro Českou televizi natáčet právě on. Nebude vystupovat, určitě nebude mít takovou trému, ale celému natáčení bude velet, protože vlastní pro tuto práci zavedenou firmu. Jen doufáme, že nepropotí zase všechna trika – tentokrát pro naši neschopnost spolupracovat při natáčení. Přece jen nejsme zvyklí na kamery.

Česká televize bude reportáž o TWR-CZ vysílat na ČT 1 v neděli 1. května v rámci pořadu Cesty víry. (Tento pořad byl dosud zařazen po Křesťanském magazínu – přibližně ve 14.15 h, ale protože se uvažuje o vzájemném přehození, je docela možné, že 1. května budou Cesty víry o něco dříve.) Pro přesnější určení času sledujte program ČT. Pokud by došlo ke změně vysílacího plánu, omlouváme se, ale dnes (15. března) máme k dispozici tyto informace a také můžeme prozradit, že natočena není ještě ani minuta. :)) Necháme se všichni překvapit.